grafreden.nl

Geachte familie, lieve vrienden, beste aanwezigen,

dank u wel dat u hier bent,
om samen afscheid te nemen van mijn man,
van onze vader, opa, broer en zwager:
Hendrik Johannes de Vries,
voor ons allemaal zo vertrouwd als Henk.

Ik sta hier als zijn echtgenote,
na 37 jaar naast hem te hebben geleefd,
gelachen, gezwegen, gezocht en gevonden.
Het voelt onwerkelijk om zonder zijn rustige stem te spreken,
zonder die warme glimlach die zoveel kon zeggen
zonder één woord.

Henk werd op 12 maart 1966 geboren in Utrecht,
groeide op in Zeist,
vond zijn nieuwsgierigheid en zijn degelijkheid
aan de TU Delft, bij werktuigbouwkunde,
waar hij niet alleen studeerde,
maar ook leerde hoe je stap voor stap
iets moois, sterks en duurzaams bouwt.
In 1987 trouwden we,
jong, hoopvol, eigenwijs,
en ook een beetje bang,
zoals dat hoort bij het beginnen van een leven samen.
We kregen twee kinderen, Lotte en Pieter,
en de afgelopen twintig jaar
was Amersfoort onze thuisbasis,
een huis vol muziek, gereedschap,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

fietspompen en fotoboeken.
en de geur van verse koffie in de ochtend.

Henk was projectleider in de civiele techniek.
Hij bouwde aan bruggen en fietstunnels,
aan doorgangen die mensen bij elkaar brengen
en routes die het leven net iets lichter maken.
Hij had een passie voor duurzaam bouwen;
hij wilde dat wat wij achterlaten
een beetje vriendelijker zou zijn
voor wie na ons komt.
Eerlijkheid, verantwoordelijkheid,
zorg voor elkaar en voor de natuur—
dat waren geen grote woorden voor hem,
dat waren dagelijkse keuzes.

Wie Henk kende, herinnert zich zijn betrouwbaarheid.
Zijn kalmte in moeilijke tijden,
alsof hij even de wind uit een storm haalde
en ruimte maakte om te ademen.
Zijn bedachtzaamheid—geen haast, geen groot gebaar,
maar een stille vastberadenheid.
En die glimlach,
die zachte, warme glimlach
waarmee hij iedereen zich gezien liet voelen.
Dat is wat we zullen missen:
dat je bij hem mocht zijn zoals je was,
en dat dat genoeg was.

Zijn liefde reikte verder dan zijn werk.
Henk hield van fietsen,
van de cadans van wielen op de weg
en het landschap dat langzaam van kleur verschoof.
Hij hield van zeilen,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

van de stilte tussen windvlagen
en het geduld dat je nodig hebt
om met de elementen mee te bewegen.
Hij luisterde naar klassieke muziek,
zette een plaat op en stond even stil—
het was alsof hij dan een gesprek voerde
met iets waar je geen woorden voor hebt.
En thuis had hij zijn modeltreinen,
zijn miniatuurwereld,
waar hij met dezelfde toewijding
spoor na spoor legde,
alsof hij ook daar bruggen bouwde
tussen gesternte en geduld.

Mijn mooiste herinneringen?
Onze zomers op de Waddeneilanden.
Elke avond weer,
hoe moe of druk de dag ook was,
moest hij de zonsondergang zien.
Samen met Lotte en Pieter,
en later met onze kleindochter Noor aan de hand,
zaten we in het zand,
de wind in ons haar,
en Henk die zachtjes zei:
kijk, daar gaat de dag,
en morgen komt hij weer terug.
In dat ene ritueel zat alles:
zijn aandacht, zijn nederigheid,
zijn geloof dat schoonheid in eenvoud zit.

Henk laat ons achter:
mij, Marijke,
onze kinderen Lotte en Pieter,
zijn broer Jan en zijn zus Els,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

en onze lieve kleindochter Noor.
We staan dichter bij elkaar vandaag,
niet doordat de pijn kleiner is,
maar omdat zijn leven ons blijft verbinden.
Zijn voorbeeld als vader—
eerlijk, betrokken, rustig aanwezig—
dat nemen Lotte en Pieter mee
in elke stap die ze zetten.
En voor Noor
blijft haar opa dicht bij haar,
in verhalen, in foto’s,
in elke zonsondergang die nog komt.

Er is zoveel om dankbaar voor te zijn.
Voor zijn onvoorwaardelijke liefde,
die niet luid hoefde te klinken
om toch alles te dragen.
Voor zijn humor aan de ontbijttafel,
vaak klein en droog,
precies genoeg om de dag zacht te beginnen.
Voor het onopvallende heldendom
van iemand met een groot plichtsbesef,
die deed wat nodig was,
zonder daar ooit applaus voor te verlangen.

Vandaag nemen we afscheid
en toch, we vieren ook zijn leven.
We vieren de bruggen die hij bouwde,
buiten in de wereld en binnen in ons.
We vieren de waarden die hij ons meegaf:
eerlijk zijn, verantwoordelijkheid nemen,
goed zorgen voor elkaar
en zuinig zijn op wat ons is toevertrouwd,
de aarde én de mensen.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Als we willen weten hoe we verder moeten,
dan kunnen we rustig naar Henk kijken:
ademhalen, kijken, luisteren,
en dan met vaste tred
de volgende stap zetten.

Aan Jan en Els,
dank voor de wortels die jullie met hem delen,
voor de jeugd in Zeist die hem vormde.
Aan Lotte en Pieter,
jullie vader was trots op wie jullie zijn,
niet om wat je bereikt,
maar om hoe je mens bent.
Aan kleine Noor,
jouw opa blijft bij je,
in het ruisen van de zee,
in het zoemen van een fietsband,
in het zachte tikken van een miniatuurtrein.
En aan iedereen hier,
dank u dat u Henk op uw eigen manier
hebt meegedragen.

Misschien is troost vandaag eenvoudig.
Misschien is het het besef
dat liefde die echt is,
niet ophoudt waar het leven eindigt.
Henk heeft ons geleerd
dat kalmte sterker kan zijn dan lawaai,
dat aandacht helender is dan haast,
en dat samen kijken naar de ondergaande zon
soms het mooiste is wat je
voor elkaar kunt doen.

Lieve Henk,

dank je.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Voor je hand in de mijne
door 37 jaar,
voor het thuis dat we samen maakten,
voor de bruggen die je in mij hebt gebouwd.
Wij brengen je zo dadelijk naar je rustplaats,
maar je blijft met ons meegaan,
in wat we doen, in wie we zijn,
in elke keuze voor eerlijkheid,
in elke zorg voor de ander,
in elke stap die wij zetten
op een pad dat jij mee hebt aangelegd.

Vaarwel, mijn lief.
Tot aan de rand van de avond,
tot waar de lucht weer goud kleurt,
tot we opnieuw samen zitten
en kijken hoe de dag
zich rustig vouwt in de zee.

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu opgrafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl